

PISM

POLSKI INSTYTUT SPRAW MIĘDZYNARODOWYCH
THE POLISH INSTITUTE OF INTERNATIONAL AFFAIRS

NR 55/2026, 30 PAŹDZIERNIKA 2026 © PISM

KOMENTARZ

Sytuacja powyborcza w Izraelu

Michał Wojnarowicz

Żadnemu z bloków politycznych w Izraelu nie udało się uzyskać większości parlamentarnej niezbędnej do stworzenia rządu. Jeśli nie dojdzie do porozumienia między partiami opozycji żydowskiej i arabskiej, premier Benjamin Netanjahu utrzyma władzę.

Jakie są wyniki wyborów?

Po przeliczeniu wszystkich głosów najsilniejszą partią w Knesecie pozostaje – wbrew większości przedwyborczych sondaży – rządzący Likud, który uzyskał 27 mandatów na 120 miejsc. Jego współkoalicjanci z dwóch partii skrajnej prawicy i dwóch religijnych zdobyli od 6 do 7 miejsc, co daje blokowi popierającemu premiera 53 mandaty. Partia głównego konkurenta, [Gadiego Eisenkota](#), otrzymała 21 miejsc i łącznie z trzema partiami syjonistycznej opozycji dysponuje 48 miejscami. Rekordowo wysokie poparcie uzyskały partie arabskie – sojusz Zjednoczona Lista 11 mandatów, a konserwatywna i islamistyczna partia Ra’am – 8. Progu 3,25% nie przekroczyły dwie nowo powstałe partie prawicowo-populistyczne, co wpłynęło na ostateczny podział mandatów między blokami. Wybory charakteryzowały się bardzo wysoką frekwencją – 77,9%, która wzmacnia mandat społeczny wybranych partii, ale jednocześnie cementuje wysoką polaryzację wewnętrzną.

Co oznaczają wyniki?

Choć obecna prawicowo-religijna koalicja straciła większość parlamentarną, Netanjahu z Likudem utrzymał pozycję dominującej siły politycznej w Izraelu mimo obciążenia [klęską 7 października 2023 r.](#) Potwierdza to siłę przekazu wyborczego, który koncentrował się na aspektach bezpieczeństwa narodowego oraz antyarabskiej retoryce, wykorzystywanej przez Likud do mobilizacji elektoratu nawet w dniu wyborów. Obecny obóz władzy charakteryzuje się też [większą spójnością niż opozycja](#). Słabszy niż

przewidywany wynik opcji politycznej reprezentowanej przez Eisenkota torpeduje jej szanse na przejęcie władzy. Jeśli utrzymają się obecne wyniki, niezbędne byłoby jej porozumienie ze wszystkimi partiami arabskimi, co odrzucają opozycyjne partie prawicowe – zarówno w wariancie udziału w koalicji partii Ra’am, jak i wsparcia Zjednoczonej Listy dla rządu mniejszościowego.

Jakie są dalsze scenariusze?

W obecnym układzie powyborczym Netanjahu może zbudować większość i utrzymać władzę, jeśli przejmie część posłów opozycji lub przekona wybrane partie do [stworzenia z nim rządu zgody narodowej](#). Korzystny z perspektywy premiera byłby też wariant kolejnych wyborów. Jednocześnie po ogłoszeniu wyników Netanjahu i jego obóz polityczny rozpoczęli kampanię oskarżeń wymierzoną w elektorat arabski i jego reprezentację, którym zarzucał fałszerstwa i nadużycia wyborcze oraz wykorzystanie finansowania z Kataru i Turcji. Delegitymizująca kampania ma dodatkowo storpedować szanse na porozumienie między tymi partiami a żydowską opozycją i może doprowadzić do niepokoїв wewnętrznych. Jeśli nie dojdzie do zmiany dotychczasowych stanowisk partii opozycji, najbardziej prawdopodobny pozostaje scenariusz politycznego pata i kolejnych wyborów na początku 2027 r.

Co wybory oznaczają dla sytuacji w regionie?

Stabilne poparcie elektoratu będzie odbierane przez obóz władzy jako wyraz wsparcia dla kontynuowania polityki

KOMENTARZ PISM

regionalnej opartej na użyciu siły zbrojnej. Niewykluczone, że Netanjahu będzie chciał wykorzystać ewentualną ponowną konfrontację z Iranem (planowaną wedle doniesień medialnych w okresie kampanii, ale zatrzymaną przez USA) do wywarcia presji na posłach opozycji i przekonania ich do akcesu do koalicji w ramach rządu jedności narodowej. Przeciągający się okres tworzenia rządu i niepewność co do kształtu przyszłej władzy lub rozpisania

kolejnych wyborów będzie blokować negocjacje dotyczące sytuacji w [Strefie Gazy](#), Libanie czy Syrii. Intensyfikacji może ulec [przemoc osadnicza na Zachodnim Brzegu](#). Istotną rolę odegra postawa Stanów Zjednoczonych, zarówno w kontekście rozwoju sytuacji na froncie wojny z Iranem, jak i wywierania nacisków na siły polityczne z obu bloków w samym Izraelu (np. na rzecz rządu jedności).